

det rent fonetiske, men ogsaa Sprogets Bygning, det skal værne om. Derfor mener jeg ogsaa, at der er Grund til at gribe ind, naar man kan sige, hvad man med Rette kan i Øjeblikket, at denne Opgave misrøgted. Men der er ikke Grund til, fordi den misrøgted i Øjeblikket, at sige: væk med det hele! Der er jo nemlig en Mulighed for at prøve paa at faa dette Forhold ordnet paa en bedre Maade.

Det er, som jeg ogsaa tidligere har fremhævet, min Opfattelse, at det kongelige Teaters hele Ordning, den Grundtype, det har, nedarvet fra Fædrene: at skulle være Tolker af de tre Kunstarter, er noget, vi bør holde fast ved. Det har vist sig gennem Tiderne at være af stor Betydning, og jeg finder, at det er en af de mest charmerende Sider ved det kongelige Teater, at det omfatter disse tre Kunstarter og dyrker dem sammen. Men det er givet, at netop dette finansielt set medfører uhyre store Vanskeligheder. Man kunde med al Rimelighed have ventet, at den højtærede Minister, naar han i øvrigt deler det Synspunkt, at Teatret bør bestaa, i alt Fald foreløbig — der var jo nok nogen Tendenser i Retning af, hvad *Seminarieforstander* Byskov havde udtalt, og nogen Sympati for det foreliggende Lovforslag, men *Ministeren* var dog klar over, at vi ikke skal gaa med til at ophæve Teatret, vi skulde gaa videre — man kunde da have ventet, at *Ministeren* var fremkommet med Planer; det byder ogsaa Tanken om Opretholdelse af de tre Kunstarter.

Naar jeg skulde pege paa enkelte Punkter, hvor Kritikken af den nuværende Ledelse er stærkest, og hvor Spørgsmaalet træder klarest frem og begærer et Svar fra *Ministeren*, vil jeg for det første pege paa Repertoiret. Jeg anser det for ganske givet, at det kongelige Teater som Statsinstitution bør opretholde et Repertoire af en saadan Art, at man kan sige om det: dette er for alle et Vidnesbyrd om, at Staten gennem sin Teaterdrift vil løfte og højne Nationen, baade nationalt og æstetisk-kunstnerisk. Derfor skal Repertoiret først og fremmest være et Udtryk for, hvad Nationen tidligere har frembragt af dramatisk Kunst, og dernæst skal det naturligvis ogsaa bringe vort Folk i Berøring med de mest fremtrædende Kunstværker, som er skabt tidligere paa fremmed Grund, og som staar som den dramatiske Litteraturs Knudepunkter.

Nu kan man naturligvis sige: ja, men har man ikke i den sidste Sæson forbedret sig? Jo, det er rigtigt; vi har endelig faaet et Stykke af Molière, og det blev opført saa-

ledes, at det var tilfredsstillende. Men i det store og hele har Repertoiret — henset til Mængden af Stykker, der er blevet opført, og henset til Variationen — i Virkeligheden været uhyre indskrænket. Jeg indrømmer, at det har været noget bedre i den sidste Sæson end i den foregaaende, men vi har ogsaa set det elendigste Juks, som er Teatret ganske uværdigt, opført paa det kongelige Teater, og jeg siger, ligesom en æret Kollega af mig har sagt, at naturligvis er det rimeligt, at det kongelige Teater ogsaa opfører ny dansk dramatisk Litteratur, men som vedkommende Kollega udtrykte sig: een aarlig Fiasko kunde være tilstrækkelig. Det forekommer mig ogsaa, at naar Forholdet er det, som det er oplyst i den sidste Aarsberetning, jeg har faaet, at der var indleveret 110 Stykker til det kongelige Teater, og deraf antoges 12 til Opførelse, saa vidner dette i høj Grad om, at vi herhjemme i Øjeblikket er nede i en dyb Dal med Hensyn til at kunne skrive noget for Teatret, som virkelig er godt og værdifuldt at opføre. Dette er der neppe Tvivl om efter den Prøve, vi har set opført i denne Sæson, Fru Bergstrøms „De kære Børn“, meget morsomt o. s. v., men jo litterært set uhyre langt nede; hvis dette er et Udtryk for de 12, og jeg formoder altsaa det bedste Udtryk for de 12, der blev antaget, maa jeg bede *Ministeren* om at henstille til Chefen, at vi fritages for de øvrige 11.

Jeg tror altsaa, man kan sige, at der i Øjeblikket ikke er nogen Grund for Staten til at opmuntre de nuværende dramatiske Forfattere, saadan som vi har dem. Saa meget mere Grund var der til, at Teatret vendte sig til det, som Tilskuerne tørster efter at faa noget frem af, den gode, gamle, klassiske Litteratur. Man saa jo, hvilken Succes det blev for Det kongelige Teater, da det tog „Genboerne“ op, og noget lignende har været Tilfældet paa andre Teatre:— Akkurat det samme viste sig for Det ny Teater, og det gik paa samme Maade ved Folketeatret; Folketeatret sluttede med Vaudevillen, og saa gik det storartet, for det er noget, Folk vil høre, og som man kan opføre. — Der siges: ja, det var jo Reumerts Skyld. Ja, selvfølgelig har Reumert en stor Del af Æren for, at det gik saa godt, men jeg er aldeles overbevist om, at hvad enten det var Reumert, eller det maaske endnu rimeligere havde været en anden Kunstner, der havde faaet den Rolle, saaledes som man først tænkte paa, saa havde dette Stykke gjort Lykke, for det er netop det, man længes